

Ashley Farley

**TEISEL POOL
AEDA**

Romaan saatusest, avastustest ja sihikindlusest

Originaali tiitel:
Ashley Farley
Beyond the Garden
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Nimed, tegelased, asutused, organisatsioonid ja juhtumused on kas autori kujutlusvõime vili või kasutatakse neid ilukirjanduslikel eesmärkidel autentsuse tagamiseks. Igasugune sarnasus päriselt elanud või elavate isikute, tegelike sündmuste või tegevuskohtadega on täielik kokkusattumus.

Tõlkinud Anne Kull
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Elle Raiend
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2018 by Ashley Farley. All rights reserved.
This edition published by arrangement with Taryn Fagerness Agency and Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

E01419823
ISBN 978-9949-87-038-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Emadele igal pool

LIA

Aike kärgatas öötaevas, kui Lia lipsas märkamatult välja selle kodumajutuspaiga tagauksest, kus ta Key Westis peatus. Sillutiselt kerkis auru ja õhk oli niiskusest küllastunud – märk, et tulemas oli veelgi torme. Lia tõmbas tumesinise siidsalli üle pea ja sõlmis selle lõua alt kinni, et varjata ovaalset armi, mis ulatus kaela küljelt kuni lõualuuni. Kõnniteed olid tühjad. Kehv ilm oli peletanud turistide hordid siseruumidesse. Ööklubidest kostis rõõmsat naeru ja valju muusikat, kui Lia ruttas piki Duval Streeti oma võõraks jäänud abikaasa hotelli poole.

Parkimisteenuse, ujumisbasseini ja privaatses jahisadamaga oli Buena Vista kuurorthotell hoopis teisest liigast kui Lia hubane kodumajutus maalähedase kujunduse ja kassikarjaga, kes lösutasid mööblil ja aknalaudadel.

Kuidas saab Ricky endale siin isegi üht ööd lubada, rääkimata pikaajalisest viibimisest mesinädalate sviidis? Too maitsetu naine, kes Rickyga nüüd voodit jagab, on kindlasti rikas.

Viimasel korral üheksa kuud tagasi, kui Lia Rickyt nägi, oli tema abikaasa laostunud ja põgenemas tagedate jõhkardite eest, kes olid

valmis teda vajadusel piinama, et kätte saada raha, mis ta neile võlgnes.

Peasissekäigust hoonesse sisenedes langetas Lia pea ja vaatas üksisilmi põrandale, vältides silmsidet öise administraatoriga, kui ta kõndis mööda registreerimislauast. Jõudnud liftideni, tõusis ta viiendale korrusele. Ta väljus liftist hämaralt valgustatud kooruva tapeedi ja kulunud vaibaga koridori. Hotelli juhtkond panustas selgelt enam nähtavamal olevatesse hoone osadesse. Lia läks suunavaid nooli järgides tuppa number 550. Mehe uks oli paokil ja kui Lia koputas, ei vastanud keegi. Ta nügis ukse valla, astus üle läve pimedusse ja kobas lülitit. Tema sõrmed puudutasid seinal kleepuvat ollust – see jahmatas teda. Ta taganes sammukese, haarates ukseupust, et end toetada. Ta sai tasakaalu tagasi ja põrnitses oma kätt. Kleepuv ollus ta sõrmedel oli veri.

Süda vastu rinnakorvi pekslemas ja higi mööda selga alla niri-semas, riskis Lia ruumis südamekujulise voodi jalutsisse edasi liikuda. Ta ahhetas ja summutas karjatuse, kui nägi oma abikaasa vigastatud surnukeha. Musta käepidemega kööginuga ulatus välja Ricky rindkerest ja kõikjal oli verd: pritsmetena seintel, sellest olid läbi imbunud tema khakipüksid, triibuline golfisärk ja valged voodilinad tema all. Aeglaselt toast välja taganedes keeras Lia ringi ja põgenes lifti vastassuunas, avariiväljapääsu viie järguga trepist alla. Ta tormas välisuksest niiskesse öhe ja silkas mööda kruusast jalgrada hotelli eesmise sissepääsu suunas.

ELLIE

Elliele käis lakkamatu haamriga naelte tagumine närvidele. Ta ei saanud pageda ehitusmüra eest kodus, kus tema peatöövõtja lõpetas köögi renoveerimist, või tööl, kus teine meeskond nägi vaeva, et ehitada vana tellistest laohoone, mille Ellie oli hiljuti ostnud, ümber kunstigaleriiks ja ateljeeks. Ainus koht, kus Ellie sai rahu, oli algkool, kus ta käis kaks korda nädalas vabatahtlikuks – nii palju rahu, kui ükskõik milline õpetaja sai tunda kaheksa elavaloomulise neljanda klassi õpilase seltsis. Pistnud suhu kaks Tylenoli kuklas jõudu koguva peavalu vastu, andis Ellie viimased juhised töödejuhatajale, enne kui lahkus hoonest. Teel Broad Streetilt kooli liikus ta Charlestoni kesklinna kõnniteedel, rajades endale teed läbi naistest koosneva rahvamassi, kes ostlesid butiikides ja lõunastasid paljudes maherestoranides.

Seitse kuud tagasi, kui Ellie otsustas teha Charlestonist oma alalise kodu, oli ta veennud Peninsula algkooli direktorit lubama tal katsetada kunstiõpet vähekindlustatud lastele, kes näitasid üles huvi oma joonistus- ja maalioskuste parandamise vastu. Ellie rühm koosnes kuuest tüdrukust ja kahest poisist, kelle isiksused

erinesid suuresti, isegi kui neil oli ühesugune sotsiaalmajanduslik taust.

Ellie jäi tundi viis minutit hiljaks ja leidis õpilased ruumis ringi tantsimas ja laulmas oma rusikas käte sisse räppmuusika järgi, mis üürgas ühe poisi iPhone'ist. Laste kingad olid auklikud ja rõivad kulunud, aga kõigil oli mingit laadi nutitelefon. Kui Terrell nägi, et Ellie jälgib neid ukseavast, napsas ta maalimislaualt oma telefoni ja klõpsas muusika kinni.

„Pole midagi, Terrell. Sa võid muusika mängima jätta, kui sõnad on viisakad ja keerad heli tasasemaks.“ Ellie sisenes ruumi ja pani oma koti toolile kirjutuslaua taga. „Muusika annab meie tööks inspiratsiooni. Mina kuulan maalides klassikalist muusikat, aga igal kunstnikul on oma eelistused. Kui me nüüd...“ Ellie pani käed kokku, „... teeme tõesti kõvasti tööd, saame kindlasti täna oma autoportreed valmis.“

Lapsed panid selga kitlid – meeste triiksärgid, mille Ellie oli ostnud uuskasutuskeskusest – ja hargnesid kahe ruumi keskele pandud riskülikukujulise laua taha. Nad olid viimased kaks tundi pühendanud töötamisele autoportreede kallal. Lisaks käsipeeglitele oli Ellie neid pildistanud ja printinud neile välja koopiad, mida inspiratsiooniks kasutada. Lapsed olid kõigepealt joonistanud oma portreed pliiatsiga ja siis olid jooned Sharpie markeritega üle tõmmanud.

„Täna on lõbus osa tööst. Me hakkame oma portreedele värvi lisama.“ Ellie pani laudadele kandikud õlipastellidega. „Enne kui alustate, tahan ma, et te kaaluksite hoolega, milliseid värve valida.“

Ellie liikus ruumis ringi, veetes järgemööda iga lapsega mõne minuti. Kriitiline pilk, millega nad olid oma autoportreed joonistanud, nii üllatas kui ka lõbustas Elliet. Ühe poisi lame nina võttis kogu ta näo enda alla. Ühe tüdruku silmi ja põski katsid kardinana mustad juuksed, nii et näha olid vaid tema väike suu ja terav lõug.

„Kuule nüüd, Terrell,“ ütles Ellie, kui nägi poisi joonistusel üli-suuri esiletungivaid hambaid. „Sinu hambad pole nii suured.“

„Jah, on küll. Vaadake!“ Poiss kõverdas ülahuule taha, et Elliele oma hambaid näidata.

„Mulle meeldivad su hambad,“ sõnas Ellie poisi küünarnukki müksates. Ta kahtles, kas Terrelli vanemate eelarves oli raha hammaste korrigeerimiseks. „Need muudavad su näo huvitavaks. Sa hoolitse hästi oma pärilvalgete hammaste eest ja pese neid.“

Ellie lähenes järgmisele lapsele ja piilus üle õla tema autoportreed. Ruby oli samuti liialdanud oma näo kõige silmatorkavama tunnusoonega. Selle asemel et püüda kujutada tedretähnide rida oma ninaseljal, oli Ruby katnud oma näo mustade täppidega, mis olid nii suured nagu tuulerõuged.

„Keegi sattus markeriga pisut hoogu.“ Ellie võttis laualt peegli ja hoidis seda Ruby näo ees. „Sul on imeväike osa neist tedretähnidest, mille sa joonistanud oled.“

Kui ta pani käe Ruby õlale, laps võpatas ja tõmbus eemale. „Anna andeks, kullake. Kas ma tegin sulle haiget?“

See andekas neljanda klassi õpilane meenutas Elliele samavanust ennast õppimisinnu ja mõtlikult targa ilmega, vaatamata oma noorusele. Enamikul päevadel särasid tüdruku selged rohelised silmad entusiasmist, aga täna helkisid need Elliele otsa vaadates valamata pisaraist.

„Ma kukkusin jalgrattalt.“

„Oh, sa vaeseke,“ sõnas Ellie, lükates krässus oranži juuksesalgu Rubyle kõrva taha. „Ma loodan, et sa ei murdnud midagi ära. Kas sul on tarvis kooliõe juurde minna?“

„Minuga on kõik hästi.“ Kui Ruby sikutas oma kitli kraed, nägi Ellie tüdruku kaelal koledaid sinikaid, mis olid Ellie arvates kaugel sellest, et „hästi“ olla. Ta märkas, et teised lapsed jälgivad neid ja otsustas, et lapse pärast on kõige parem sellest teiste juuresolekul suurt numbrit mitte teha. Ta ootas tunni lõpuni ja tõmbas Ruby kõrvale.

„Kullake, kas kodus on kõik korras? Sa võid mind usaldada, ma ei ütle kellelegi, kui sul on midagi, millest tahad rääkida.“

„Ei, proua,“ ütles Ruby, heites uksele äreva pilgu. „Kõik on hästi.“

Ellie andis lapsele oma visiitkaardi. „Pane see kuhugi turvalisse kohta. Seal on kõik minu numbrid. Sa võid mulle helistada üks-puha, millal sul on vaja rääkida.“

„Aitäh.“ Ruby toppis kaardi oma räbaldunud teksade taga-taskusse ja kiirustas ruumist välja.

Ellie seisis ukseel, jälgides Rubyt klassikaaslastele koridori järg-nemas. Tema õlad olid längus ja pea langetatud, justkui kannaks ta oma õlul kogu maailma raskust. Ellie tunnetas seda sisimas: üks kaasõpilastest kiusas tüdrukut koolis või väärkohtles keegi teda kodus.

Ellie tegi ruumi korda, kustutas tuled ja väljus hoonest peasisse-pääsu kaudu. Puhast kevadõhk lõi pea selgeks ja pakkus meeldivat aistingut värskelt niidetud muru ja õitsevate lillede lõhnaga, kui ta jalutas kaheksasada meetrit kodu poole. Ruby mõtetes esiplaanil, lasi Ellie neil triivida minevikku, aega pärast seda, kui tema ema suri ja ta oli läinud Californiasse isa juurde elama. Ta oli olnud trauma-meeritud laps ja ainus viis, kuidas isa sai temani jõuda, oli kunsti kaudu. Isa oli kutsunud teda oma pimiku privaatsesse pühamusse ning varustanud ta vesivärvide ja joonistusplokiga. Istudes nurgas kõrgel taburetil, oli Ellie kasutanud üht isa fotot innustuseks ja maa-linud oma esimese meistriteose.

Kas Ruby kasutab kunsti, et põgeneda kodus valitseva traumeeriva olu-korra eest?

Ellie oli kahe tänavavahe kaugusel kodust, kui tema maja-pidajanna Maddie peatas tema kõrval oma Cutlass Supreme'i vana mudeli. Ta keris kaasreisija akna alla. „Preili Ellie, ma loodan, et te ei pane pahaks, et ma lahkun varakult. Hambaarst vaatab toda hammast, mis on mulle häda teinud. Näeme teiega kohe hommikul vara.“

Maddie oli Pringle'ite perekonna heaks töötanud üle neljakümne aasta. Ta oli aidanud Elliel lapsena rasketest aegadest üle saada. Kui

kasuema, kes polnud hoolitsevat tüüpi, kõrvale jätta, oli Maddie lähim tõelisele emale, keda Ellie oli kunagi tundnud.

„Ma loodan, et teie hambaga läheb kõik hästi,“ sõnas Ellie talle edasiminekuks viibates.

Kui Ellie keeras King Streeti nurgalt South Battery Streetile, kuulis ta ketassae vingumist. Sammudes mööda lühikest sissesõiduteed kodusõjaeelse häärberini, mille ta oli hiljuti pärinud oma vanaemalt, noogutas ta tervituseks töömehele, kes lõikas saega põrandaliistu pikkust parajaks.